

NYHETSBRÉV 2:2016

(Publicerat 2016-06-02)

I. Banbrytande ledarskap

Att få saker och ting att verkligen ske i praktiken kan ibland te sig enkelt. Det är ofta en fråga om personliga ambitioner. Man vill något helt enkelt, och tar därför på sig ledartröjan som det brukar heta. Och så satsar man tid och kraft på att fullfölja sina ambitioner. Ibland är ens projekt så stort att man behöver blanda in andra, och då ställer man ofta olika personliga fördelar i utsikt. Pengar, anseende och makt lockar.

För min personliga del har jag alltid känt mig avvaktande och också en smula främmande inför det där arbetssättet. Jag har aldrig upplevt den där heta personliga ambitionen att verkligen bygga upp det ena eller det andra som så många verkar ha i vår frenetiskt verksamma värld. Nu betyder ju inte det att jag inte fått något gjort överhuvudtaget. Jag har t.ex. skrivit ett antal böcker. Men på något egendomligt sätt upplever jag det som att de trängt sig på och velat bli skrivna. Det har aldrig känts som att jag skrivit för mig själv i den meningen som jag lägger in i begreppet öpersonlig ambition. Som person hade jag i viss mening lika gärna kunnat strunta i att skriva mina böcker. Men samtidigt kunde jag inte låta bli eftersom jag upplevde det som att det var en inre plikt. Att jag inte skulle vara sann mot mig själv om jag struntade i att fatta pennen. Jag kände helt enkelt att jag måste lyda något slags djupt inifrån kommande maning.

Jag är född med en förmåga att kunna betrakta mig själv och mitt inre liv utifrån. Så jag har förstås observerat och kontemplerat över innebörden i den här sortens inifrån kommande maningar. Och kommit till den slutsatsen att de kommer från dimensioner av medvetandet som är bortom egot. När de öflyter uppö eller anmäler sin närvaro i medvetandet så kan de vara förknippade med en väldigt stark och övertygande känsla. Men inte en känsla av det där vanliga personliga slaget, alltså den där känslan av het ambition, berusning och makt inför det inre uppenbarandet av en vision av ett viktigt personligt projekt. Utan det handlar i stället om en känsla av upphöjd, närmast ödesmättad eufori med stråk av betraktande svalka och tacksamhet.

Det är så mina böcker kommit till mig. Och en del andra saker för den delen.

Det som de här impulserna har gemensamt är också att de direkt utlöser handling. Visst har jag krumbuktat mig några gånger inför bokskrivningsimpulser. Men det var i början av mitt författarskap. Nu vet jag att jag t.o.m. riskerar att bli sjuk om jag inte följer upp impulsen. Planer på egonivå måste släppas. Punkt slut. De kan vara hur välplanerade och genomtänkta som helst. Nu är det annat som gäller. Sitt och skriv.

Men jag har också upplevt en annan typ av handlingskrävande impuls. Det handlar om inre impulser som har ett slags inbyggd fördröjning som gör dem svårtolkade och svårhanterade för en så pass impulsiv och otålig person som jag.

En sådan impuls upplevde jag på 70-talet. Den fick min hjärna att koka av överhettade planer på att bygga upp ett slags alternativsamhälle, eller förebildssamhälle relaterat till min övertygelse om att samhällsutvecklingen gick åt helt fel håll. Jag sprattlade i den här impulsens våld i något år och tog en del patetiskt otillräckliga initiativ för att få det hela att börja hända. Vad jag inte

förstod var att jag hade fått en liten föraning om något som komma skulle. Jag förstod i varje fall att jag måste släppa alltsammans. Men jag lyckades aldrig helhjärtat övertyga mig om att allt var en fråga om att jag i min ungdomliga idealism hade fallit offer för något slags illusion. Impulsen kändes så övertygande och sann. Så därför levde den kvar som en inre undran, insvept i ett slags lätt smärtsam kokong av glömska.

Hösten 1998 hände så det som jag inte riktigt hade vågat hoppas, men heller aldrig riktigt kunnat släppa. Och till saken hör dessutom att jag knappt ens förstod det när det hände. På det yttre planet handlade det om att jag skulle hålla ett föredrag på en konferens som gick av stapeln på [Hillesgården](#). Stället såg mest ut som en byggarbetsplats, men det fanns en kåk där jag höll mitt föredrag. Och det var ju inget särskilt med det. Men så blev jag inbjuden till en träff med grundaren av etablissemanget ifråga, Greger Sjögren, och några av hans närmaste medarbetare.

Det där mötet påverkade mig mycket starkt. Allt stod inte i öppen dag direkt. Men det dröjde inte länge förrän jag insåg att jag nu efter dryga 20 år hade träffat personer som uppenbarligen var inkopplade på samma impuls som jag hade upplevt i mitten av 70-talet. Mötet med Greger Sjögren blev på ett plan som ett möte med en bror som jag inte visste att jag hade. Och jag förstod också att nu började den period som skulle innebära att jag efter förmåga skulle få arbeta för att göra verklighet av det jag anat under 70-talet.

Det gav naturligtvis en djup tillfredsställelse och känsla av mening och tacksamhet att få uppleva att det jag anat och uppfattat under 70-talet var en verklighet och inte en illusion. Jag hade visserligen grovt missbedömt tidsdimensionen, men jag hade undvikit att drabbas av cynism. Så även om jag inte tillfullo förstod vad som hänt så lyckades jag uppenbarligen hålla mig tillräckligt stabilt på mitt livsspår för att ó när tidpunkten var den rätta ó få möjlighet att sammanstråla med andra personer som hade med projektet att göra.

Den där impulsen som jag fick på 70-talet ó och som jag saknade förmåga att fullt ut förstå ó är alltså ett exempel på hur en handlingskrävande impuls med implikationer långt bortom de personliga ambitionerna kan öläcka inö i mottagliga medvetanden långt i förväg. I [Vart är världen på väg?](#) skriver jag en del om det jag kallar öfrön från framtidenö. Och Hillesgårdsprojektet är uppenbarligen ett sådant frö från framtiden som jag uppfattade en avglans av drygt 20 år innan jag alls kom i konkret kontakt med projektet.

Anledningen till att jag skriver om dessa personliga ting är att de ger en bakgrund till ett initiativ inom ramen för Hillesgårdsprojektet. Det handlar om *Stiftelsen Hillesgårdsakademin* vars ändamål är att katalysera och stärka ett ledarskap bortom de personliga ambitionerna. Ett visionärt och framtidsmottagligt ledarskap med kraft att göra verklighet av den ljusa framtid som är möjlig om vi människor kan ta fasta på våra bättre sidor. De sidor som egot reflexmässigt försöker hålla borta från medvetandet.

Banbrytande ledarskap är det första ledarutvecklingsprogram som utvecklats inom ramen för *Stiftelsen Hillesgårdsakademin*. Du kan ladda ner information om programmet [här](#). Och om programmet skulle intressera dig så är du förstås hjärtligt välkommen att höra av dig med de frågor som du undrar över. Men har du inga frågor så är du välkommen att direkt anmäla dig till programmet. Anmälningssblanketten finns [här](#).